

Balassagyarmati Törvényszék

9.Bf.48/2021/10. szám

A Balassagyarmati Törvényszék mint másodfokú bíróság Balassagyarmaton, a 2021. december hó 06. és 2021. december hó 16. napján tartott fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A csalás büntette miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a Balassagyarmati Járásbíróság a 2021. február hó 04. napján kihirdetett 12.B.58/2020/7. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 vádlottat az ellene csalás büntette [Btk. 373. § (1) és (3) bekezdés a) pont] miatt emelt vád alól felmenti.

A szabadságvesztésre, a felfüggesztésre és feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Az eljárás során felmerült 4.766.- (négyezer-hétszázhatvanhat) forint bünygyi költséget az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek van helye.

I n d o k o l á s

[1] A Balassagyarmati Járásbíróság a 2021. február hó 04. napján kihirdetett 12.B.58/2020/7. számú ítéletében Terhelt1t bűnösnek mondta ki a Btk. 373.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint csalás büntettében.

[2] Ezért őt 1 év börtön fokozatú szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés végrehajtásának utólagos elrendelése esetére rendelkezett a feltételes szabadság legkorábbi időpontjáról.

[3] tanú2 magánfél polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasította.

[4] Rendelkezett továbbá a bűnügyi költség viseléséről.

[5] Az elsőfokú bíróság által – a vádirati tényállással egyezően – megállapított történeti tényállás szerint:

[6] „Terhelt1 vádlott meghirdette eladásra az interneten a kizárólagos tulajdonát képező, helységnév belterület 123. hrsz. alatt felvett, természetben cím7 szám alatt található ingatlanát. A hirdetésre tanú1 és lánya, az enyhe látási fogyatékossgal rendelkező tanú2 2014 nyarán jelentkezett, azzal a szándékkal, hogy - határozott idejű albérleti szerződésük lejárta miatt - ingatlant vásároljanak.

[7] Az ingatlan megtekintését követően Terhelt1 vádlott szóbeli megállapodást kötött a lánya ügyeit intéző tanú1al, hogy tulajdonjog-fenntartás mellett a lányának, tanú2nak eladja a fenti ingatlant.

[8] Terhelt1 vádlott az adásvételi szerződés megkötését megelőzően arról tájékoztatta a vevőt és édesanyját, hogy az ingatlanon hiteltartozás van, melynek összege a kialkudott 3.000.000.- forintos vételárral körülbelül egyezik. Mivel ő is részletekben fizeti a hitelt, azt fedezni fogja a vevő által havonta fizetendő 50.000.- forintos törlesztőrészlet, így 5 év múlva - a hitel lejártát követően - be tudja jegyeztetni tulajdonjogát az ingatlannyilvántartásba. Ezt a közlést tanú1 és tanú2 tudomásul vették.

[9] Ezt követően Terhelt1 vádlott a 2014. augusztus 4. napján kelt adásvételi szerződéssel eladta a helységnév belterület 123. hrsz-ú, helységnév, cím7 szám alatt található ingatlant tanú2 sértettnek.

A szerződésben foglaltak szerint az ingatlan Terhelt1 vádlott kizárólagos tulajdonát képezi. A felek az ingatlan vételáraként 3.000.000.- forintot állapítottak meg, melyet a vevő havi 50.000.- forint összegű részletekben, előre, a tárgy hó 15. napjáig fizet meg az eladónak. A szerződés azt is tartalmazta, hogy az eladó szavatol az ingatlan per-, teher- és igénymentességéért.

[10] Ezzel szemben Terhelt1 vádlott nem tájékoztatta tanú2 sértettet arról, hogy az eladott ingatlan vonatkozásában édesanyja, tanú5né részre özvegyi jog és holtig tartó haszonélvezeti jog van bejegyezve.

Az ingatlanra ezen túlmenően az pénzüintézet részére 14.223 CHF és járulékai vonatkozásba jelzálogjog, valamint elidegenítési és terhelési tilalom került bejegyzésre 2010. augusztus 9-én.

[11] A jelzálog alapját képező hitelből Terhelt1 vádlottnak 2014. december 5. napján 5.572.076.- forint tartozása állt fenn az pénzüintézet felé, melynek rendezésére a hitelintézettel 2015. június 25. napján 145 havi részletfizetési megállapodást kötött.

[12] Terhelt1 vádlott tisztában volt azzal, hogy az eladni kívánt ingatlanát jelzálog és elidegenítési tilalom, valamint haszonélvezeti jog terheli, melyről a vevőt félrevezetve tájékoztatta, hiszen egyrészt azt állította, hogy 5 év alatt a 3.000.000.- forint megfizetésével az azt terhelő jelzálog alapját képező hitel kifizetésre kerül, másrészt az édesanyja haszonélvezetét elhallgatta előle. Erre figyelemmel tanú2 vevőt az ingatlan vásárlása során megtévesztette, így vele a vádlott egy olyan tartalmú adásvételi szerződést kötött, mely az abban foglalt kondíciók szerint nem eredményezhette tanú2 sértett tulajdonszerzését.

[13] A Terhelt1 vádlott által tévedésbe ejtett vevő, tanú2 sértett, 2014. augusztusától 2018. május hónapig havi rendszerességgel fizetett a vádlott részére 50.000.- forintot annak reményében, hogy az 5 év elteltével és 3.000.000.- forint kifizetésével ingatlantulajdont szerez. tanú2 sértett 2018. június 8. napján értesült arról, hogy az ingatlanon az általuk ismert összegű tartozáshoz képest jóval magasabb összegű tartozás, illetve bejegyzett jelzálog található, mely alapján az ingatlanhoz jutásuk lehetetlenné vált, ezért ezt követően megszüntette a vádlott felé történő fizetéseket.

[14] Azzal, hogy Terhelt1 vádlott a szerződéskötés során a vevő tanú2 sértettet a szerződéskötés lényeges körülményei tekintetében megtévesztette, neki jogtalan haszonszerzésre törekedve 2.300.000.- forint kárt okozott. “

[15] Az ítélet ellen Terhelt1 vádlott és védője a bűnösség megállapítása miatt, a vádlott bűncselekmény hiányában történő felmentése érdekében jelentettek be fellebbezést.

[16] A Nógrád Megyei Főügyészség a B.95/2021/1. Bf. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Indítványozta ugyanakkor fellebbezési tárgyalás kitűzését, arra hivatkozással, hogy az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének nem tett maradéktalanul eleget, mivel az pénzüintézet által megküldött, a bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns okirati bizonyítékokra – különösen: Terhelt1 pénzüintézet címzett 2014. július 31-én kelt részletfizetési kérelme és 2014. december 02-án kelt kérvénye, az pénzüintézet Terhelt1nek címzett 2014. december 05., 08. és 09. napján kelt írásbeli tájékoztatásai a fennálló tartozás összegéről, az pénzüintézet forgalom kimutatása Terhelt1 tartozásának alakulásáról, a 2014. december 18. és 2015. június 02. napján kelt részletfizetési megállapodások az pénzüintézet és Terhelt1 között – nem nyilatkoztatta a vádlottat.

[17] A fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be.592.§ (2) bekezdésének b) pontja szerinti részleges megalapozatlanságban szenved, mely azonban a

másodfokú eljárásban a Be. 600.§ (1) bekezdésének b) pontja alapján bizonyítás felvételével kiküszöbölhető.

[18] A Balassagyarmati Törvényszék a másodfokú eljárásban a Balassagyarmati Járásbíróság védelmi fellebbezésekkel támadott 12.B.58/2020/7. számú ítéletét a Be. 12. § (2) bekezdés a) pontja szerinti jogkörében eljárva, a Be. 579. § (1) bekezdése alapján, a Be. 590. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezésnek megfelelően bírálta felül, azaz az azt megelőző bírósági eljárással együtt.

[19] A másodfokú bíróság eljárása során a fellebbezések elbírálására előbb – a Be. 599.§ (1) bekezdése alapján - nyilvános ülést tűzött ki.

[20] A nyilvános ülésen a védő a fellebbezésének alátámasztására – lényegileg - az alábbiakat adta elő:

[21] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság annak ellenére állapította meg a történeti tényállást a vádirati tényállással egyezően, hogy annak egyes elemei teljességgel bizonyíthatatlanok, más elemeit pedig a nyomozás során, illetve a tárgyaláson beszerzett bizonyítékok cáfolták, az alábbiak szerint:

[22] Álláspontja szerint a bizonyítási eljárás során nem merült fel olyan bizonyíték, mely cáfolná azt, hogy Terhelt1 a szerződéskötéskor nem volt tisztában azzal, hogy az eladni kívánt ingatlanát jelzálog és elidegenítési tilalom, továbbá haszonélvezeti jog terheli, így e vonatkozásban szándékosan nem téveszthette meg a sértettet.

Terhelt1 ugyanis az ingatlant öröklés útján szerezte meg. Jogi ismeretekkel nem rendelkezik, így az elidegenítési és terhelési tilalom fogalmát értelmezni sem tudta, s a haszonélvezetről sem tudott. Maga a haszonélvező, tanú5né sem volt tisztában azzal, hogy milyen jogcímen lakott az ingatlanban.

Ezzel kapcsolatban kifejtette azt is, hogy egyébiránt a haszonélvezeti jognak a csalás megvalósulása szempontjából – ellentétben az elsőfokú bíróság értékelésével – nincs relevanciája, mert a tulajdonszerzést nem akadályozta volna, továbbá, mert a vádlott az ingatlant nem lakott állapotban bocsátotta a vevő birtokába.

[23] A védő álláspontja szerint továbbá az elsőfokú bíróság adós maradt azon bizonyítékok megjelölésével is, melyek alapján azt állapította meg, hogy a vádlott a tartozás összegét szándékosan tévesen határozta meg a vevő részére.

[24] A vádlott előtt ugyanis a szerződéskötés pillanatában a hitelének pontos összege nem volt ismert, arról a hitelező csak később tájékoztatta, mely időpontig Terhelt1nek csak a

törlesztőrészlet emelkedéséről volt tudomása. Az alapján pedig a tartozás hátralévő összegének kiszámítása még gyakorlott jogászok számára is kihívást jelent.

[25] Ehhez kapcsolódóan kiemelte azt is, hogy a tartozás összege nem is volt a szerződés tárgya, valamint - a 2011. 160. számú bírósági határozatra és a bírói gyakorlatra hivatkozással – hangsúlyozta azt is, hogy az, hogy a vádlott a szerződéskötést követően tudomást szerezhetett a tartozás pontos összegéről, a csalás megállapítása szempontjából szintén irreleváns. E körben nem az elkövetés idején fennálló teljesítőképesség, hanem a teljesítési akarat az irányadó, Terhelt1 pedig pontosan a hitel törlesztésének sikere érdekében akarta eladni az ingatlant, hogy a vételárból fedezhesse a hitel törlesztését. A vételárra, mint "haszonra" pedig pont úgy tett szert, ahogy a vevők tulajdonosként birtokolták az ingatlant.

[26] Sérelemzte azt is, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott szerződéskori tudattartalmára vonatkozó bizonyíték nélkül róta Terhelt1 terhére, hogy a sértetti oldal nehéz, szorult anyagi helyzetét, a sürgős lakóhelyváltás miatti kiszolgáltatottságukat kihasználva írt alá olyan megállapodást, melyről tudta, hogy nem vezethet ahhoz az eredményhez, melyet a tisztességesen fizető vevő elérni szeretett volna.

[27] Kiemelte, hogy a sértett és a családja sürgette a költözést, amit a feljelentő több ízben is említett a feljelentésben, azonban a későbbiekben - önmagának ellentmondva – ezt tagadta.

[28] Kiemelte továbbá, hogy sem a vádlott édesanyjának holtig tartó haszonélvezeti joga, sem az ingatlanon fennálló elidegenítési-, terhelési tilalom és jelzálogjog nem akadályozta volna meg a sértett tulajdon szerzését, s a másodfokú bíróság előtt is megjelölt néhány ezen állítását alátámasztó polgári jogi megoldást. A sértett tulajdonszerzésének ugyanis ténylegesen maga a sértett által megszövegezett adásvételi szerződés képezte az akadályát, mely az alapvető alaki kellékek hiánya miatt eleve nem volt alkalmas a kívánt joghatás kiváltására, amiért viszont teljes mértékben a sértett felel. Ehhez kapcsolódóan hangsúlyozta azt is, hogy a szerződésbe a sértett foglalta bele az ingatlan per-, teher- és igénymentességére vonatkozó kitételt, holott a szerződés aláírásakor már tudomással bírt az ingatlant terhelő jelzálogról.

[29] Hivatkozott arra is, hogy a sértetti oldalon kihallgatott tanúk nem nyilatkoztak egybehangzóan az ügyvédi közreműködés mellőzéséről a szerződés megkötésénél. Álláspontja szerint ugyanakkor az elsőfokú ítélet indokolásában e vonatkozásban írottakhoz kapcsolódóan megállapítható, hogy a sértettnek (és családjának) is érdekében állt az adásvételnél az ügyvédi közreműködés mellőzése, tekintettel arra, hogy annak költségeit a vevőnek kellett volna viselni, továbbá, mert a korábbi lakóhelyéről költözni kénytelen, időszakában lévő sértett (és családja) az ügyvédi közreműködés ideje alatt utcára került volna.

[30] A védelem álláspontja szerint tehát Terhelt1 vádlott az adásvételi szerződés megkötésekor szándékosan nem tévesztette meg a vevőt az ingatlan terhei, a hitele, a tulajdonszerzés vonatkozásában, hiszen maga sem tudta az azokkal kapcsolatban közöltek valótlanosságát, azokat illetően a sértettel együtt volt tévedésben.

[31] Ennek alátámasztására a védő hangsúlyozta, hogy - az ítélet indokolásában írottakkal ellentétben - csupán az állampolgárok kifejezetten szűk, az átlagot meghaladó jogi ismeretekkel rendelkező köre előtt ismertek az ingatlan adásvételek formai és eljárási követelményei. Ezt támasztják alá a jelen ügy adatai is. Amennyiben ugyanis a sértett tisztában lett volna az ingatlan tulajdonszerzés menetével, az adott körülmények között – azaz a sértett által is tudottan nem a jogszabályoknak megfelelően - megkötött szerződést nem írta volna alá, mert az alapján tulajdonszerzést nem remélhetett volna.

[32] A jelen ügyben azonban sem a vevő, sem az eladó nem tudta, hogy hogyan kell érvényes ingatlan adásvételi szerződést kötni, ezért nem kértek le tulajdoni lapot, ezért nem ügyvéd

[33] szerkesztette és jegyezte ellen a szerződésüket, továbbá ezért nem nyújtották azt be a földhivatalhoz sem.

[34] Az ingatlan-adásvétel jogi feltételeinek és a releváns tényeknek egyik fél sem nézett utána, amiért mindkét felet nagyfokú gondatlanság terheli, de célzatosan egyik fél sem törekedett a másik megkárosítására. Éppen ezért a vádlott és a vevő között fennálló jogi helyzetre nem a büntető, hanem a polgári jog jelent reparációt.

[35] A védő a nyilvános ülésen csatolta gyermekkorú név születési anyakönyvi kivonatát, a vádlott elsőfokú bíróság előtt tett azon nyilatkozatának alátámasztására, hogy – az ítélet személyi részében írottakkal ellentétben – egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik.

[36] A nyilvános ülésen a főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat azzal tartotta fenn, hogy amennyiben a másodfokú bíróság a részbeni felderítetlenséget nem látja fennforogni, úgy a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján, az ügyiratok tartalma alapján helyesbítse a tényállást.

Ehhez kapcsolódóan a vonatkozó ügyadatok megjelölésével hivatkozott arra, hogy az elsőfokú ítélet részben iratellenes megállapítást tartalmaz a vádlottnak az pénzintézet-vel kötött részletfizetési megállapodása tekintetében, melynek okán a tényállás a szerződés kelte, a tartozás összege és a teljesítés módját illetően helyesbítésre szorul.

[37] Álláspontja szerint az ügyiratok alapján helyesbített tényállás már megalapozott, irányadó a másodfokú eljárásban. Az alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, akinek felmentése csak a bizonyítékok fellebbezési eljárásban meg nem engedett felülvizsgálata útján történhetne. A vádlott terhére rótt bűncselekmény minősítése is megfelel a büntető anyagi jog szabályainak.

[38] Észrevételezte ugyanakkor, hogy az elsőfokú bíróság által feltárt bűnösségi körülmények - a nyilvános ülésen becsatolt születési anyakönyvi kivonatra tekintettel - helyesbítésre szorulnak, s a vádlott javára további enyhítő körülményként értékelendő, hogy kiskorú gyermek eltartására köteles.

[39] Álláspontja szerint továbbá a kiegészített bűnösségi körülményekre is figyelemmel az elsőfokú bíróság megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a vádlottal szemben a büntetési célok elérése érdekében felfüggesztett szabadságvesztés kiszabására van szükség, mely büntetés arányos, annak enyhítése nem indokolt. A szabadságvesztés esetleges végrehajtása esetén a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés a büntető anyagi jogszabályoknak megfelel.

[40] Észrevételezte ugyanakkor azt is, hogy az elsőfokú bíróság a Be. 571. § (2) bekezdésében írottak ellenére utasította egyéb törvényes útra a sértett polgári jogi igényét, melyre figyelemmel indítványozta, hogy a másodfokú bíróság annak adjon helyt.

[41] A főügyészség képviselője a védő felszólalásában előadottakkal kapcsolatban viszontválaszában az alábbiakat emelte ki:

[42] Terhelt1 a szerződéskötéskor tisztában volt azzal, hogy az általa eladásra kínált ingatlanon jelentős tartozás áll fenn, melyet nem fizet.

[43] Az okiratok tanúsága szerint ugyanis a vádlott 2008-ban vett fel hitelt, melyet nem tudott törleszteni, ezért az pénzügyi intézet felmondta a kölcsönszerződést, s az abból származó teljes követelést az pénzügyi intézet-re engedményezte. Az ingatlan nyilvántartásba 2010. augusztus 9-én, azaz évekkel az ügy alapját képező szerződéskötést megelőzően került bejegyzésre az elidegenítési és terhelési tilalom. Terhelt1 2010-14 között ezen előzmények ellenére is alig törlesztett valamit a tartozásából.

[44] tanú5né tanúvallomásából kitűnik, hogy tisztában volt azzal, hogy haszonélvezeti joga van az ingatlanon, továbbá, hogy azt is tudta, hogy a fia el akarja adni az ingatlant, amihez ő

[45] hozzájárult. Ebből következően Terhelt1 is tisztában volt a szerződéskötéskor azzal is, hogy az ingatlan haszonélvezettel terhelt, a vevőt azonban erről sem tájékoztatta.

Hangsúlyozta továbbá, hogy a sértett által – egy másik ügylet kapcsán rendelkezésére álló, ügyvéd által szerkesztett szerződés mintájára - szövegezett szerződésnek nem az alaki hiányosságai relevánsak a vádlott büntetőjogi felelősségének elbírálása szempontjából, hanem annak a vádlott által a szerződéskötéskor tudottan valótlan tartalma. Az, hogy a vádlott annak ellenére írta alá a szerződést, hogy tisztában volt azzal, hogy a vevő a 3 millió Ft - részletekben történő - megfizetése ellenére sem fog a szerződésben meghatározott 5 év elteltével tehermentes tulajdont szerezni.

[46] Hivatkozott arra is, hogy a tanúvallomások alapján megállapíthatóan a sértett és a családja a szerződéskötéshez ügyvédet kívánt igénybe venni, mely szándékuktól azt követően álltak el, hogy a vádlott felfedte előttük, hogy az ingatlanon tartozás van.

[47] Kiemelte azt is, hogy a szerződéskötést pár hónappal követően, 2014. decemberében Terhelt1 tudomást szerzett hitele pontos összegéről, mely ekkor 5,7 millió forint volt, amit a vevők elől elhallgatott, holott kötelessége lett volna tájékoztatni őket.

Ezen túlmenően a vádlott, aki érdemi védekezése szerint azért értékesítette az ingatlant, hogy a hitelét fizetni tudja, a vevő által részére havonta átadott vételár részleteket 2015. februárjáig, azaz fél évig egyáltalán nem fordította a hitel törlesztésére, hanem más céljaira fordította ezen összegeket.

A vádlottnak a szerződéskötést követően tanúsított fenti magatartása pedig arra utal, hogy tévedésbe ejtette és tévedésben tartotta a sértettet a tehermentes tulajdonszerzést illetően.

[48] A másodfokú bíróság a nyilvános ülést – az ott elhangzottakra figyelemmel, a Be. 600.§ (1) bekezdésének b) pontja alapján - tárgyalásra utalta.

[49] A tárgyaláson a vádlott önállóan nem kívánt vallomást tenni, védekezését a kérdésekre adott válaszaiban fejtette ki, az elsőfokú eljárásban általa előadottakkal egyezően, melynek lényege szerint:

[50] A tényállásban megjelölt ingatlanra 2008-ban vett fel az pénzintézettől 2 millió Ft (svájci frank alapú deviza) hitelt, melyet nem tudott fizetni. Annak érdekében, hogy tartozását kiegyenlítse, eladásra hirdette meg az ingatlant, melyre tanú2 és családja jelentkezett, akiknek sürgős volt a beköltözés, mivel korábbi lakhatási lehetőségük megszűnt. A (vételár teljes kiegyenlítéséig a tulajdonjogának fenntartásával megkötött) adásvételi szerződés aláírását megelőzően közölte tanú2 vevővel és a családtagjaival, hogy az ingatlanon kb. 3 millió Ft összegű jelzáloghitel van, amit ők tudomásul vettek. tanú2 vevőt és a családját nem állt szándékában megtéveszteni. A szerződéskötéskor a tartozásának pontos összegével nem volt tisztában. Arról, hogy az a szerződésben meghatározott 3 millió Ft-os vételárat jóval meghaladja, a szerződéskötést követően szerzett tudomást. Erről azért nem tájékoztatta a vevőt, mert bízott abban, hogy a szerződésben kikötött 5 év elteltével, biztosítani tudja majd tanú2 tehermentes tulajdonszerzését az ingatlanon, azáltal, hogy sikerül egyezséget kötnie az OTP-vel a tartozás rendezését illetően és akár családi kölcsönből kiegészítve a tanú2től kapott összeget, tartozását ki tudja egyenlíteni.

[51] A vádlott nem tudott választ adni arra a kérdésre, hogy az adásvételi szerződés megkötését követően, a vevő által a szerződés szerint részére átadott havi 50.000.- Ft-os összegeket fél éven át miért nem a tartozása törlesztésére fordította.

[52] A törvényszék a fellebbezési tárgyaláson a nyomozati iratból ismételten ismertette az adásvétellel kapcsolatos iratokat, továbbá – a főügyészség indítványánál szélesebb körben - a vádlott hitelügyletével kapcsolatos okiratokat is, így:

[53] A 2008. július hó 24. napján kelt közjegyzői okiratot, a vádlott 2012. február hó 27. napján kelt levelét, a 2012. október hó 8. és 16. napján kelt nyilatkozatokat, a 2014. augusztus hó 04. napján kelt adásvételi szerződést, a nem hiteles tulajdoni lap másolatokat, az pénzügyintézet 2010. március hó 12., 2011. október hó 21. napján kelt átiratait, 2012. február hó 13. napján kelt felszólító levelét, valamint a 2012. március hó 27., 2012. szeptember hó 21. kelt átiratait, a vádlott 2012. augusztus hó 14. napján kelt levelét, 2014. július hó 31. napján kelt részletfizetési kérelmét, az pénzügyintézet 2014. augusztus hó 07. napján kelt átiratát, továbbá a vádlott 2014. december hó 02. napján kelt kérvényét, az pénzügyintézet 2014. december hó 05., 08. és 09. kelt átiratait, a 2014. december hó 18. napján kelt részletfizetési megállapodást, az pénzügyintézet 2015. március hó 09. napján kelt átiratát, a 2015. június hó 02. napján kelt részletfizetési megállapodást, az pénzügyintézet 2016. október hó 14., 2016. december hó 01., 2017. február hó 27., 2017. október hó 09., 2018. március hó 01., 2018. április hó 26., 2018. június hó 05. napján kelt átiratait, a vádlott 2018. június hó 08. napján kelt átvételi nyilatkozatát, a vádlott 2018. június hó 20., 28. és július hó 02. napján kelt íméljeit; az pénzügyintézet 2018. július hó 11., 2018. augusztus 11., 15. és 24. napján kelt tájékoztatásait, a vádlott 2018. augusztus hó 28. napján kelt levelét, tanú1 sértett 2018. augusztus 28. napján kelt íméljét, valamint a 2019. január hó 18. napján kelt forgalom kimutatást.

[54] A védő a perbeszédében az eljárás során korábban tett nyilatkozataiban foglaltakkal egyezően érvelt a vádlott felmentésére irányuló fellebbezésének alátámasztására, melyet akként tartott fenn, hogy elsődlegesen bűncselekmény hiányában másodlagosan bizonyítottság hiányában indítványozta Terhelt1 felmentését.

[55] Hangsúlyozta, hogy a vádlottnak nem állt szándékában megtéveszteni a vevőt, ezért nem tudja elfogadni büntetőjogi felelősségének megállapítását. A vádlott az első 50.000.- Ft-os vételár-részlet átvételét követően lehetővé tette a vevő számára, hogy beköltözzön az ingatlanába, s a vevőtől kapott vételárból tehermentesíteni kívánta az ingatlanát. Amikor azonban kiderült számára, hogy a tartozása nagyobb az általa feltételezettnél, a kialakult helyzetet nem tudta kezelni.

[56] Álláspontja szerint a rendelkezésre álló adatok inkább arra utalnak, hogy tanú2 vevő és a családja sokkal tájékozottabb volt a vádlottnál a jogi ügyletek terén és nem járt el jóhiszeműen a szerződéskötés során.

[57] Ezt támasztja alá, hogy a vevő és a családtagjai már vettek részt adás-vételben, korábbról tehát pontosan ismerték annak menetét, tudták, hogy le kell kérni az ingatlan tulajdoni lapját és azt is, hogy az ügylethez közjegyző vagy ügyvéd közreműködése szükséges, ennek ellenére ezekhez nem ragaszkodtak. Tudtak arról, hogy az ingatlant hitel terheli, arról azonban a jogviszony fennállása alatt egyszer sem kértek felvilágosítást a vádlottól, s más úton sem kísérelték meg annak tényeit felderíteni. Kiemelte e vonatkozásban azt is, hogy bár a vevő nem tudta egy összegben kifizetni az ingatlan vételárát, ennek ellenére nem bérleti szerződést kívánt kötni, melynek megszűnése esetén a bérleti díj nem követelhető vissza, hanem adásvételi szerződést, melynek az eladó érdekkörében felmerült okból történő megghiúsulása esetén az addig kifizetett vételár-részletek visszakövetelhetők. Ehhez is kapcsolódóan - az ezzel összefüggésben általa korábban kifejtetteken túl - hangsúlyozta azt is, hogy azért nem szorgalmazta a vevő sem az ügyvédi közreműködést a szerződéskötésnél,

mert tisztában volt azzal, hogy az pénzügyintézet nem engedte volna belépni a hitelügyletbe, tekintettel arra, hogy a vevő nem volt hitelképes.

[58] A főügyészség képviselője perbeszédében indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az ítéleti tényállást – melynek részbeni megalapozatlanságát a fellebbezési tárgyaláson felvett

[59] bizonyítással kiküszöbölte – az ügyiratok tartalma alapján helyesbítse azzal, hogy a vádlott és az pénzügyintézet között 2015. június hó 02. napján jött létre részletfizetési megállapodás, mely szerint a vádlott fennálló tartozása ekkor 5.518.701.- Ft volt, s amelyben a vádlott azt vállalta, hogy ezt az összeget 2015. június 25. napjától 2030. május 25. napjáig 180 havi részletben fizeti meg akként, hogy az első 12 hónapban havi 40.000.- Ft-ot, a további 167 hónapban havi 51.590.- Ft-ot, míg a további egy hónapban 58.605.- Ft-ot fizet.

[60] A nyilvános ülésen előterjesztett – fentebb ismertetett - további indítványait változtatlanul fenntartva kiemelte, hogy az pénzügyintézet már 2011. október 21-én arról tájékoztatta a vádlottat, hogy a fennálló tartozása 4.390.679.- Ft, melyet a vádlott ezt követően a tanú2al történt megismerkedéséig egyáltalán nem törlesztett. Ebből következően a vádlott a szerződéskötéskor tisztában volt azzal, hogy addigra tartozása a 3 millió Ft-ot már jóval meghaladja. A vádlott tehát szándékosan tévedésbe ejtette tanú2 vevőt, olyan tartalmú szerződés aláírásával, mely szerint a vevő a 3 millió Ft-os vételár 5 év alatti megfizetésével tehermentes tulajdont szerez. Kiemelte azt is, hogy a vádlott a szerződéskötést négy hónappal követően tájékoztatást kapott arról, hogy a tartozása már az 5 és fél millió Ft-ot is meghaladja, azonban erről tanú2ot nem tájékoztatta, mert félt, hogy eláll az adásvételi szerződéstől. Ez esetben pedig a vádlott a hitelét tovább csökkenteni nem tudta volna, miként a szerződéskötést megelőzően, évekig nem tudta azt saját erejéből fizetni, s a szerződéskötést követően is csak a tanú2tól kapott összegekkel tudta azt valamelyest csökkenteni. E vádlotti magatartás pedig a sértett szándékos tévedésben tartása, jogtalan haszonszerzési célzattal. Ez okból helytálló az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy kizárólag a vádlott érdekében állt a szerződéskötésnél az ügyvédi közreműködés mellőzése, hiszen ebben az esetben a hitelezőt is tájékoztatni kellett volna, hogy vevőt talált az ingatlanra, ez esetben pedig fény derült volna a tartozás 3 millió Ft-ot meghaladó összegére.

[61] A vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védője által előadottakhoz és azt hangoztatta, hogy nem állt szándékában becsapni tanú2et és családját.

[62] A másodfokú bíróság a fellebbezési tárgyalás alapján – az ott felvett bizonyítás eredményeként – azt állapította meg, hogy a védelmi fellebbezések alaposak, az alábbiak szerint:

[63] A törvényszék a felülbírálat eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása során a perrendi szabályokat alapvetően betartotta, azonban ügyfelderítési kötelezettségének – a főügyészség átiratában írottak szerint - nem tett maradéktalanul eleget, minek következtében részben megalapozatlan tényállást állapított

meg, melyet a másodfokú bíróság – az ügyiratok tartalma alapján, illetve a felvett bizonyítással – kiküszöbölt. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság a feltárt bizonyítékok mérlegelését követően téves jogkövetkeztetésre jutott a vádlott ügyletkötéskor fennálló tudattartalma, végső soron a büntetőjogi felelőssége tekintetében, melyet a törvényszék a helyes következtetések levonásával pótol. (Be.592.§ (2) b) és d) pont.)

[64] A fent írtakra figyelemmel a törvényszék - az iratok tartalma, valamint a mérlegeléssel elfogadott bizonyítási adatok alapján, a fellebbezési tárgyaláson felvett bizonyítás eredményeként - az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást – személyi és történeti rész - az alábbiak szerint kiegészítette, helyesbítette (Be. 593.§ (1) a.pont)

[65] Terhelt1 vádlott általános iskolát végzett, szakképzettséget nem szerzett. A cégnév helységnevl üzemében kemence kezelőként dolgozik. Havi nettó jövedelméről nem

[66] nyilatkozott. Házass, egy kiskorú (5 éves) gyermek eltartásáról gondoskodik. Vagyontalan. Jelzáloghitel tartozása van. Betegsége nincs. Büntetlen előéletű.

[67] Az ítélet első oldalán, az utolsó bekezdésben a történeti tényállás első mondatát kiegészíti azzal, hogy „melyet az édesanyja tanú5né holtig tartó haszonélvezete terhelt.”

[68] A történeti tényállást – annak első mondatát követően – kiegészíti azzal, hogy:

“Terhelt1 vádlott 2008. július hó 24. napján az ingatlan felújítására 2 millió Ft (Svájci Frank alapú deviza) hitelt vett fel 180 hónapra (azaz 2023. július hó 31. napjáig) havi 70 CHF-nek megfelelő törlesztő részlettel.

Terhelt1 vádlott a hitelt nem a szerződésben foglaltaknak megfelelően törlesztette,”

Ide átemelve folytatólag a történeti tényállásnak az ítélet 2. oldalán található 11. mondatát:

“ezért az ingatlanra 2010. augusztus 9-én az pénzüintézet részére 14.223.- CHF és járuléka erejéig jelzálogjog, valamint elidegenítési és terhelési tilalom került bejegyzésre.”

[69] A fentieket követően, folytatólag kiegészíti a történeti tényállást azzal, hogy : „Terhelt1 vádlott a hiteltartozása kiegyenlítése érdekében – a követeléskezelő hozzájárulásával – hirdette meg eladásra az ingatlanát.”

[70] Az ítélet 2.oldalán található hatodik mondatot követően azzal egészíti ki a történeti tényállást, hogy: “ A vevő és családja a szerződés aláírását követően az ingatlant birtokba vették. “

[71] Mellőzi a 2. oldal hetedik mondatát. (“Ezzel szemben....bejegyezve.”)

[72] A 2. oldal 9. mondatát akként pontosítja, hogy:

„A jelzálog alapját képező hitelből Terhelt1 vádlottnak 2015. június hó 2. napján 5.518.701.- Ft tartozása állt fenn az pénzintézet Zrt felé, melynek rendezésére a hitelintézettel 2015. június hó 02. napján 180 havi részletfizetési megállapodást kötött.”

[73] Mellőzi a 2. oldal tizedik, tizenegyedik mondatát és a tizenkettedik mondat első felét: (“Terhelt1 vádlott.....tévedésbe ejtett vevő,”) és a tizenkettedik mondatban a vételár részletek meg fizetésének befejező hónapját 2018. június hónapra pontosítja.

[74] A második oldal tizenharmadik mondatának utolsó tag mondatát kiegészíti: “...mely alapján úgy vélte az ingatlanhoz

[75] Mellőzi a 2. oldal tizennegyedik mondatát.(“Azzal, hogy.....kárt okozott.”)

[76] Egyidejűleg a második oldal 13. mondatát követően a történeti tényállást az alábbiakkal egészíti ki:

[77] “Terhelt1 vádlott a tanú2tól kapott vételár részletekből a 2015. február 17. napja és 2018. június hó 01. napja közötti időszakban a fennálló tartozását havi rendszeres befizetésekkel csökkentette, mely havi befizetések összege a megjelölt időszak nagyobb részében meghaladta a tanú2 által Terhelt1 részére átadott 50.000.- Ft-ot. Terhelt1 vádlott fennálló hiteltartozását a tanú2tól kapott utolsó vételárrészlet átvételét – azaz 2018. május 20-át - követően is törlesztette rendszeres havi befizetésekkel.”

[78] A fentiek szerint helyesbített történeti tényállás a következő:

„Terhelt1 vádlott meghirdette eladásra az interneten a kizárólagos tulajdonát képező, helységnév belterület 123. hrsz. alatt felvett, természetben cím7 szám alatt található ingatlanát, melyet az édesanyja tanú5né holtig tartó haszonélvezete terhelt. Terhelt1 vádlott 2008. július hó 24. napján az ingatlan felújítására 2 millió Ft (Svájci Frank alapú deviza) hitelt vett fel 180 hónapra (azaz 2023. július hó 31. napjáig) havi 70 CHF-nek megfelelő törlesztő részlettel.

Terhelt1 vádlott a hitelt nem a szerződésben foglaltaknak megfelelően törlesztette, ezért az ingatlanra 2010. augusztus 9-én az pénzintézet részére 14.223.- CHF és járulékai erejéig jelzálogjog, valamint elidegenítési és terhelési tilalom került bejegyzésre. Terhelt1 vádlott a hiteltartozása kiegyenlítése érdekében – a követeléskezelő hozzájárulásával – hirdette meg eladásra az ingatlanát. A hirdetésre tanú1 és lánya, az enyhe látási fogyatékkal rendelkező tanú2 2014 nyarán jelentkezett, azzal a szándékkal, hogy - határozott idejű

albérleti szerződésük lejárta miatt - ingatlant vásároljanak. Az ingatlan megtekintését követően Terhelt1 vádlott szóbeli megállapodást kötött a lánya ügyeit intéző tanú1al, hogy tulajdonjog-fenntartás mellett a lányának, tanú2nak eladja a fenti ingatlant. Terhelt1 vádlott az adásvételi szerződés megkötését megelőzően arról tájékoztatta a vevőt és édesanyját, hogy az ingatlanon hiteltartozás van, melynek összege a kialakult 3.000.000.- forintos vételárral körülbelül egyezik. Mivel ő is részletekben fizeti a hitelt, azt fedezni fogja a vevő által havonta fizetendő 50.000.- forintos törlesztőrészlet, így 5 év múlva - a hitel lejártát követően - be tudja jegyeztetni tulajdonjogát az ingatlannyilvántartásba. Ezt a közlést tanú1 és tanú2 tudomásul vették. Ezt követően Terhelt1 vádlott a 2014. augusztus 4. napján kelt adásvételi szerződéssel eladta a helységnev belterület 123. hrsz-ú, helységnev, cím7 szám alatt található ingatlant tanú2 sértettnek. A szerződésben foglaltak szerint az ingatlan Terhelt1 vádlott kizárólagos tulajdonát képezi. A felek az ingatlan vételáraként 3.000.000.- forintot állapítottak meg, melyet a vevő havi 50.000.- forint összegű részletekben, előre, a tárgy hó 15. napjáig fizet meg az eladónak. A szerződés azt is tartalmazta, hogy az eladó szavatol az ingatlan per-, teher- és igénymentességéért. *A vevő és családja a szerződés aláírását követően az ingatlant birtokba vették. A jelzálog alapját képező hitelből Terhelt1 vádlottnak 2015. június hó 2. napján 5.518.701.- Ft tartozása állt fenn az pénzügyi Zrt felé, melynek rendezésére a hitelintézettel 2015. június hó 02. napján 180 havi részletfizetési megállapodást kötött. tanú2 sértett, 2014. augusztusától 2018. június hónapig havi rendszerességgel fizetett a vádlott részére 50.000.- forintot, annak reményében, hogy az 5 év elteltével és 3.000.000.- forint kifizetésével ingatlantulajdont szerez. tanú2 sértett 2018. június 8. napján értesült arról, hogy az ingatlanon az általuk ismert összegű tartozáshoz képest jóval magasabb összegű tartozás, illetve bejegyzett jelzálog található, mely alapján úgy vélte az ingatlanhoz jutásuk lehetetlenné vált, ezért ezt követően megszüntette a vádlott felé történő fizetéseket. Terhelt1 vádlott a tanú2tól kapott vételár részletekből a 2015. február 17. napja és 2018. június hó 01. napja közötti időszakban a fennálló tartozását havi rendszeres befizetésekkel csökkentette, mely havi befizetések összege a megjelölt időszak nagyobb részében meghaladta a tanú2 által Terhelt1 részére átadott 50.000.- Ft-ot. Terhelt1 vádlott fennálló hiteltartozását a tanú2tól kapott utolsó vételárrészlet átvételét – azaz 2018. május 20-át - követően is törlesztette rendszeres havi befizetésekkel.*

[79] A fentiek szerint pontosított tényállás immár minden részében megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdés szerinti hiányosságoktól, ezért a Be. 591. § (1) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban, s a másodfokú felülbírálat alapját képezhette.

[80] A csalás elkövetése többszörös okozatosságot feltételez: tipikusan akként valósul meg, hogy a tévedésbe ejtő magatartásával a passzív alanynál akarati hibát idéz elő, aki ennek következtében tesz olyan jognyilatkozatot, amelyet egyébként nem tenne meg, a jognyilatkozat következtében pedig akár ő maga, akár más személy károsodik.

[81] A törvényi tényállásnak három, egymást kiegészítő okozati összefüggés megléte a feltétele. A megtévesztő magatartásnak kell előidéznie a passzív alany tévedését, arra alkalmasnak, szándékosnak kell lennie. E tévedésnek kell kiváltania a megtévesztett személy vagyoni jogi rendelkezését. A megtévesztett személy vagyoni jogi rendelkezése és a bekövetkezett kár között pedig okozati összefüggésnek kell fennállnia. A kárt ekként nem közvetlenül az elkövető megtévesztő magatartása, hanem a megtévesztett sértett vagyoni jogi rendelkezése okozza.

[82] A tévedésbe ejtés a hamis tudattartalom tettesi kialakítása a passzív alanyban tipikusan történhet legális jellegű polgári jogi ügyletben a tettes teljesítési szándékára vonatkozó megtévesztéssel.

[83] A bűnösség kérdését tehát az akarati tényező, a terhelt ügyletkötéskori tudat tartalma dönti el, melyre az elkövetés körülményeiből, a terheltnek az ügyletkötést megelőzően, annak során és azt követően tanúsított magatartásából lehet következtetni.

[84] A csalás tényállásszerűsége szempontjából az alanyi oldalon annak van jelentősége, hogy az elkövetőnek kezdettől fogva, azaz már az ügylet létrejöttékor sem állt szándékában az abból következő teljesítés megtétele.

[85] Fentiek figyelembe vételével a jelen ügyben a beszerzett banki iratok alapján megállapíthatóan Terhelt1 az ingatlanát a hitelezőtől kapott tájékoztatás alapján, a tartozása kiegyenlítése egyik lehetséges és javasolt módozataként hirdette meg szabadpiaci értékesítésre.

[86] Terhelt1t a egyéb néval kötött adásvételi szerződés aláírására – a vallomása, valamint a beszerzett banki okiratok alapján megállapíthatóan – az a szándék vezette, hogy a vevő által fizetett vételár részletekből a fennálló hiteltartozását csökkentse, így ezáltal, továbbá a hitelezővel történő esetleges egyezségkötéssel, végső soron, akár esetleges családi kölcsön igénybevételevel **a szerződésben kikötött határidőig** az ingatlant tehermentesíteni tudja és az akkor a vevő tulajdonába kerüljön.

[87] A vádlott és a tanúk e körben egyező vallomása alapján megállapíthatóan tanú2ot a szerződés aláírására elsődlegesen az vezette, hogy korábbi lakhatási lehetőségük megszűnése okán, mielőbb beköltözhető ingatlant találjon a maga és együtt élő családtagjai számára, melyet azonban egy összegben megvásárolni nem volt lehetősége vagy szándéka.

[88] Terhelt1 a szerződéskötést megelőzően tanú2 és családtagjai tudomására hozta, hogy az ingatlanon kb. 3 millió Ft hitel van, azaz, hogy az jelzáloggal terhelt.

tanú2 ezen közlés ellenére nem állt el vásárlási szándékától, s olyan feltételt sem szabott, hogy a hitel részleteinek megismeréséig, esetleg attól függően, bérleti szerződést kössön Terhelt1rel, sőt kifejezetten sürgette a szerződéskötést és a költözést is. A rendelkezésére álló minta alapján általa megszövegezett szerződést annak ellenére aláírta, hogy maga is tisztában volt azzal, hogy az általa megvásárolt ingatlan – a szerződésben írottakkal ellentétben - nem tehermentes.

[89] A fentieket meghaladóan Terhelt1nak sem a szerződéskötéskor, sem azt követően nem kellett tájékoztatni tanú2ot. Nem kellett tehát a vevőt az ez irányú kérése nélkül tájékoztatnia a tartozása pontos összegéről és az ingatlan terheiről.

[90] A vevő tulajdonszerzését ugyanis a szerződésben kikötött 5. év végére nem akadályozta sem önmagában a hitel ténye, sem az azt biztosító terhek, sem pedig tanú5né holtig tartó haszonélvezete. Utóbbiról ugyanis a jogosult a vételár kiegyenlítését követően kész volt lemondani, a tartozás kiegyenlítése esetén pedig az ingatlan azt biztosító további terhei is törlésre kerülnek.

[91] Terhelt1 ráadásul a tanú2al megkötött adásvételi szerződés 2. pontjában kötelezettséget vállalt arra, hogy amennyiben az adásvételi szerződés az ő érdekkörében felmerülő bármely okból hiúsul meg, a vevő által addig megfizetett vételár részleteket visszafizeti. Ezen szerződési feltétel elfogadásával a vádlott gyakorlatilag azt fogadta el, hogy a meghiúsulás bekövetkeztéig, arra figyelemmel tanú2 és családja ingyen lakhatja az ingatlanát. E körülmény szintén a vádlott szerződéskori csalárd szándéka ellen hat.

Mindketten bíztak ugyanakkor abban, hogy Terhelt1 vádlott 2019. augusztus 04-ig az ingatlant tehermentesíti.

[92] Nem vették igénybe a szerződéskötéskor ügyvéd közreműködését, nem ragaszkodott a bérleti szerződés és az adásvételi szerződés közötti különbségekkel – az általa megszövegezett szerződés jellegéből, annak tartalmából következően – tisztában lévő sértett(vevő) ahhoz az alapvető feltételhez sem, hogy a szerződéskötést megelőzően beszerezzék az ingatlan tulajdoni lapját.

[93] A szerződés aláírását követően tanú2 és családja az általuk tudottan jelzáloggal terhelt ingatlanba nyomban beköltözött, s az ingatlan tulajdonjogát korlátozó körülményekkel 2018. május 20-ig egyáltalán nem foglalkozott.

[94] A vádlott - a rendelkezése álló banki okiratok tanúsága szerint - a szerződéskötést követő első fél évben a sértettől kapott vételár részleteket nem a tartozásra fordította, 2015. februárjától azonban rendszeresen törlesztette azt, sőt 2016. augusztus hónaptól a tanú2tól kapott összeget meghaladóan. A törlesztést folytatta a bank felé azt követően is, hogy tanú2 a vételár részletek fizetését 1 év 4 hónappal a Terhelt1 által vállalt határidőt megelőzően beszüntette, mely körülmény végső soron Terhelt1 szerződéstől való elállását eredményezte.

[95] A rendelkezésre álló adatokból az is megállapítható, hogy Terhelt1 az adásvételi szerződés megkötését követően is több alkalommal egyeztetett az pénzügyi Zrt-vel tartozásának átütemezéséről, annak kiegyenlítése érdekében.

[96] Mindezen tényekből a törvényszék a felülbírálat eredményeként azt állapította meg, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékokkal kétséget kizáróan nem bizonyított, hogy Terhelt1 2014. augusztus hó 04. napján kizárólag abból a célból kötött adásvételi szerződést tanú2al, hogy annak pénzét csalárd módon megszerezze és az adásvétel tárgyát képező ingatlan a szerződéskötéstől számított 5. év végén ne kerüljön a vevő tulajdonába, így okozva kárt a sértettnek.

[97] A sértett a szerződésben kikötött részletfizetési határidő letelte előtt jóval (1 év 4 hónap) arra a lépésre kényszerítette Terhelt1t, hogy a szerződéstől meglehetősen furcsa szövegezésű okirat aláírásával elálljon, holott a sértettnek abban az időpontban még semmilyen kára nem következett be.

A fentebb rögzítettek alapján pedig olyan vádlotti magatartás sem rögzíthető, mely arra utalna, arra engedne következtetni, hogy akár a szerződés megkötésekor, akár később olyan szándéka lett volna a vádlottnak, hogy jogtalan haszonszerzés érdekében akarta volna a vevő sértettet tévedésbe ejteni.

[98] A vádlott nem kért nagyobb összeget, mint amit a szerződésben megjelöltek, s az azon felül a bank felé fennálló tartozását maga kívánta megfizetni az adásvételi szerződésben megjelölt részletfizetési határidő lejártáig.

[99] Erre figyelemmel a törvényszék Terhelt1 vádlottat az ellene a Btk. 373.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő csalás bűntettének vádjá alól a Be. 566. § (1) bekezdésének c) pontja alapján – bizonyítottság hiányában – felmentette.

[100] A törvényszék az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viseléséről, a vádlott felmentésére figyelemmel, a Be. 575.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett.

[101] A fent írtak alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fent írtak szerint a Be. 606. § (1) bekezdés alapján megváltoztatta.

[102] A másodfokú bíróság ítéletével szembeni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) bekezdése biztosítja, figyelemmel a Be. 615. § (2) bekezdés b) pontjának első fordulatában írottakra.

Balassagyarmat 2021. december hó 16. napján

Lászlóné dr. Verebélyi Edina s.k. a tanács elnöke

dr. Kozma-Kovács Krisztina s.k. előadó bíró

dr. Szepesi Ágnes s.k. bíró